

protože jimi na dětské oddělení vcházel lékař. Jako úhoř se kolem něho protáhlo a utíkalo dál hlavní chodbou. Nastala honička, kterou tahle nemocnice nepamatuje.

„Chytněte to dítě. Zavřete hlavní dveře, ať neuteče! Pospěšte si!“ ozývalo se zděšeně chodbou.

Za děvčetem běžel lékař v bílém plášti, dvě zdravotní sestřičky v modrých sukýnkách a z koupelny jim vyběhla na pomoc i uklízečka s hadrem v ruce.

Jenže dívka byla jako gumový míček. Všem svižně uhybala, a když už ji konečně chytili, vysmekla se jako kluzká ryba. I když byla rychlá jako drak, měla nakonec smůlu. Ve dveřích ji polapila silná chlapská ruka, ze které nebylo úniku.

Pak byl celý den od téhle divošky pokoj. Asi jí došlo, že to pořádně přepískla. To prokřehlé vyzábělé stvoření poslušně leželo zabalené až po hlavu v teplých dekách. Přišli za ní další lidé, mluvili na ni, a když neodpovídala, aspoň ji několikrát vyfotili. Ten den její fotografie a příběh prolétly světem. Někdo ji určitě pozná a řekne, kdo je tahle nepředvídatelná dívka.

Ale zatím malá neznámá leží v posteli, zachumlaná až po krk, a velkýma jako smaragd zelenýma očima kouká poklidně do stropu. Konečně se uklidnila!

Jenže... V noci už v posteli nebyla. Chyběl i polštář a deka. Vylekaná sestřička zahájila pátrání. Zkontrolovala koupelnu, mrkla na záchod, nakoukla do všech pokojů. Přiběhl i lékař, co měl zrovna službu. Byl to dobrý lékař, ale talent na pátrání neměl.

Chodbou, kde stál nazdobený vánoční strom, proběhli desetkrát. Teprve, když tudy běželi pojednácetě, napadlo je podívat se za křesla, která u něj stála. A čekalo je překvapení. Za nimi na holé podlaze ležela ta neznámá holka. Z pod hlavy jí vykuoval polštář a byla přikrytá dekou. Nespala. Upřeně a zasněně se dívala do hustých větví čerstvě uříznutého smrku a usmívala se. Ale ani teď nevyslovila jediné slovo.

To už se o ní dozvěděly děti na všech pokojích.

„Já myslím, že nemá jazyk. Proto nemůže mluvit,“ tvrdil přesvědčivě jeden kluk, kterému tady říkali Citron.

Tuhle přezdívkou si zavínil sám. Nic mu nechutnalo a nad každým jídlem se ošklíbal.

„Kdepak,“ odporoval mu z vedlejší postele jiný chlapec. Tomu zase říkali Rádio, protože pořád něco povídal.

„Ta neumí česky. Nerozumí tomu, na co se jí ptají.“

Dvanáctiletý Aleš otráveně prohlásil:

„Není normální. Bude švihlá!“

Malý klouček, co ležel na posteli u okna a byl tu teprve dva dny, namítl nesmělým hláskem:

„Jen jestli není z jiný planety.“

Tohle všechny zaujalo a chvílku bylo ticho. Pak se pokoj rozdělil na dvě mužstva. Na první, jež prohlašovalo, že holce chybí jazyk nebo je cvok, a na druhé, které tvrdilo, že je z jiné planety a spadla na zem zároveň s meteoritem.

Jak to ale bylo doopravdy?

Zatím se vědělo jen jedno: že jazyk dívence nechybí a na zádech má něco, co sem rozhodně nepatří. Že to něco zuřivě brání a nikomu nechce vydat. Jako by to byl poklad. Jenže... není!

Ta podivná věc je prastarý obyčejný modrý batůžek. Tak ošklivý, že by ho žádné dítě dnešní doby na záda nevzalo, ale tohle dítě ho nosí rádo a nikomu nedovolí, aby na něj sáhl. A tak jí ho sebrali ve spánku. Když se druhý den ráno probudila a batoh nikde, nekřičela, ani se nevztekala. Mlčela.

„To jsme ji převezli,“ smála se pobaveně mladá nezkušená sestřička a hodila ten hrůzostrašný batůžek v koupelně do koše, „však ona si zvykne, že ho nemá.“

To dopoledne přišla na pokoj vizita.

Vizita je zvláštní slovo, popravdě to je několik lékařů a sestřiček, kteří každodenně procházejí všechny pokoje, aby zjistili,